

VOOR DE BEHOEFTIGE BELGEN.
Een kijkje op de poppententoonstelling te Zeist, welke georganiseerd werd onder leiding van Baronesse van Tuyll van Vleuten, ten bate van de behoeftige Belgen. (*V.F.B.*)

staat je beter. — Bob betaalde, en wilde met de pet op het hoofd heengaan.

— Moet ik uw hoed thuis laten bezorgen? informeerde de bediende nog.

— Den hoed moet je in mekaar trappen, antwoordde Bob lachende en wilde reeds de deur uitgaan, toen hij een wonderbaarlijk fraai hoofddeksel in een klein glaskastje nabij den ingang hangen zag; het was een platte pet van lichtblauw laken en met een donkerzwarte groote klep; de pet en de klep waren beide afgezet met een goudgele bies. Het was in één woord: verheven. Bob gevoelde een wild verlangen, deze pet eens op te zetten; hij kon geen weerstand bieden en vroeg den bediende of hij eens passen mocht. Max vond het wel wat dwaas, maar bleef toch op de plaats des onheils. En de bediende ontsloot de glasdeur, haalde met sierlijk gebaar de kostelijke pet voor den dag, en reikte haar aan den klant. Deze zette haar op, en, voor den spiegel tredend, werd hij zeer ontroerd. Het was ongelooflijk; nog nooit had hij een pet of een hoed gehad, die hem zoo prachtig stond. De bediende en zelfs Max deelden zijn bewondering, en uitten die in vleiende woorden; dit was een gelukzalig oogenblik voor den ijdelen maar aardigen jonkman.

— Het is alleen maar jammer, dat u d'r niet dragen mag, ei de bediende, — het is het nieuwe model uniformpet van de Blauwe-Jagers.

— Zoo, zoo? deed Bob, en knikte den bediende dan ten afscheid toe, terwijl hij de daareven gekochte blokjespet als een waardeloos vod op het hoofd smeet, en naar de winkeldeur trad. — Zoo, zoo? het nieuwe model? Adieu.

Buiten gekomen was hij heel slecht te spreken; gemeenlijk opgeruimd en praatgraag, deed hij nu knorrig en bitter tegen Max, en de vriendelijke blikken en de zachte glimlach der voorbijgangsters, hem anders als zoovele huldigende wierookwolken verheugend, konden hem nu niets niemendal bommen.

Weken gaan voorbij. Er is een zekere baloorigheid over Bob gekomen. Besluiteloosheid drukt hem neer. Wat moest hij doen? Doorstudeeren kon hij niet, daarvoor was geen geld. Hij moest een beroep zoeken. Goede voornemens maakte hij soms, maar alle betrekkingen en alle vakken hadden iets, dat, naar zijn oordeel, voor hem te min, te banaal was; hij was nu eenmaal iemand, die schitteren moest, die moest opvallen en bewondering wekken met zijn uiterlijk. En de arme jongen voelde niet, hoe alle inhoud zoo aan zijn leven ontnomen werd, hoe hij wel aan leege en ijdele man moèst worden. Hij liep zichzelven in den weg, en anderen niet minder; er moest raad geschaft . . . .

Op een dag gaf hij zich als vrijwilliger op bij de . . . . Blauwe-Jagers.

Het ging in den dienst heel anders dan hij zich had voorgesteld. Hij moest hard corveeën, zware dagmarschen maken, en was 's avonds zeer vermoeid, want heel sterk van gestel was hij nooit geweest. En bij dat alles ergerde hem het gruwelijkst, dat hij er steeds beslijkt en vuil uitzag, een onooglijke kerel temidden van de anderen. Als hij uit mocht gaan, was hij te vermoeid, te lusteloos om zich wat op te poetsen, en een ander deed het natuurlijk niet voor hem. De manschappen van zijn afdeeling droegen een weinig opvallend, grijsbruin uniform, een soort werkpak, en een politiemuts. Hij zag den genoeglijken kant niet, dien het soldatenleven dan toch voor flinke menschen ontegenzeglijk heeft, en de ijdele, knappe jonkman verwenschte zijn levensstaat.

Dan brak de oorlog uit. De Blauwe-Jagers werden aangewezen om den etapendienst te bewaken, en Bob deed zijn plicht gelijk zijn kameraden. Door den grooten algemeenen drang tot handelen aangewakkerd in den barren krijg, voelde hij tijdelijk zijn onbestemdheid wijken, en werkte hij wakker mede. Maar temidden van ontbering en nood, wanneer hij verkleumd en gebroken van moeheid op zijn bos stroo lag uitgestrekt, ongewasschen en ongeschoren, dacht hij, hoe vaag ook, aan één blijde mogelijkheid in de toekomst, en dit was hem, den armen, ijdelen knaap, een zoete troost in zijn moeielijke uren: eens zou hij, wanneer al het leed voorbij was, weer een knappe, welverzorgde jonkman zijn en door een ieder bewonderd, in een gloednieuw uniform langs de straten wandelen . . . . Dat was voor den armen jongen het hoogste ideaal: een wereld van genot.

Maar het bleek anders beschikt. Op een nacht, terwijl hij op wacht stond, werd hij bij een vijandelijken overval neergeschoten, voor hij zich verweren kon. En afschuwelijk verminkt vond men den volgenden morgen in zijn vuile bemodderde werkpak het lijk van den ijdelen jonkman, nog vóór hij ook maar één keer onder de bewonderende blikken der vrouwen en meisjes door de stadstraten gewandeld had, getooid met een keurige uniform, en op het hoofd de blauwe goud-gebiesde pet, die hem toch zoo ongelooflijk aardig stond.

JOB STEYNEN.

PROF. W. NOLEN.

J. S. CANOY.

Op 4 Februari a.s. hoopt de heer Prof. W. NOLEN, hoogleeraar in de faculteit der geneeskunde aan de Universiteit te Leiden, het feit te herdenken dat hij vóór 25 jaar het hoogleeraarsambt aanvaardde. — De Hoogeerw heer J. S. CANOY, Kanunnik, Deken en Pastoor te Sittard, hoopt 17 Maart a.s. zijn 50-jarig priesterfeest te vieren.

DE HIMA-RONDRIT.
Onder zeer veel blijken van belangstelling begon Zondagmorgen de Hima-rondrit door Nederland, welke uitgeschreven werd door de Hima-rijwielenfabriek te Amsterdam. De directeur dezer fabriek, de heer Adler, is zelf een bekend sportsman uit de roemrijke dagen der Nederlandsche Wielersport en voelt zich blijkbaar nog steeds tot zijn oude liefde aangetrokken. Onze foto geeft de verschillende deelnemers, o. w. bekende sportsmen, bij het begin van den tocht. (*V.F.B.*)

Voor onze Dames,

Bij twee hoogst-interessante foto's

Ik kom graag op het redactie-bureau van Panorama. 't Is een heerlijk werkje te neuzen in die vele foto's welke er, uit den aard, te zien zijn, en waaruit de redacteur met noodig en omzichtig wikken-en-wegen telkenmale de keuze voor de Panorama-lezeressen en -lezers doet.

Het binnenkomen van zoo'n zending foto's is voor mij een nog grooter sensatie. En nooit kun je beter het verschil in aard tusschen man en vrouw opmerken, dan wanneer ge mijn nerveus doorbladeren en geagiteerd bekijken vergelijkt met de kalme en zakelijke handelwijze van onzen flegmatisch-genoeglijken foto-redacteur. Natuurlijk zal ik hier niet bespreken van wie de methode de meest verdedigbare en begrijpelijke is. Van één triomf zal ik de Panorama-lezeressen echter laten genieten. Ge ziet ze hiernaast gereproduceerd, m'n overwinning. — Denkt u eens aan, dames, die prachtfoto's van het z.g. „Tennant-huwelijk" wilde de man-redacteur aan de vrouw-abonné heel en al onthouden. „Och wat interesseert het den Hollanders dat Lord Granby, de eenige zoon van den hertog van Rutland trouwt met Miss Kathleen Tennant, de nicht van Mevr. Asquith?" Zoo meende hij. Allemaal waar, dat interesseert ons niet, man-redacteur. Maar ge kent de vrouwelijke psyche totaal niet, wanneer ge gelooft, dat de Panorama-lezeressen niet vol spanning het wit zijden, heerlijk mooi costuum van de bruid, met zijn fraaien, breeden sleep en zijn typisch Griekschen opzet zullen bekijken of het groepje van bruid, bruidegom en page zouden willen missen. Daar heb-je geen verstand van, jij man-redacteur! Dat weet ik, vrouw-redacteur, veel beter.

Lady Granby, in haar bruidstoilet.

Lady en Lord Granby-Tennant komen uit de kerk.

En ik ben zeker, mede-vrouwen, van uw dank en uw blijdschap in mijn triomf nu ge de plaatjes wèl ziet, waarbij ik heusch niet veel meer heb te zeggen. *Mode-Redactrice.*

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.